

Kapitola č. 24: Další Jack Rozstřelovač

"A dost." Anne i Kurtis se otočili na Laru, která ještě před několika sekundami prohledávala přístěnek plný knih. Ted' stála s nakvašeným výrazem a mnula si temeno, kam jí právě dopadl těžký svazek nazvaný *Pražské podsvětí*. "Už toho mám plný zuby, tohle nikam nevede. Lítáme tady X hodin a výsledek? Myslím, kromě skoro kompletního vyhlazení populace v této budově."

Lovec démonů se opřel o zeď a s úšklebkem ji sledoval. "No pokud má lady lepší nápad, jak si zkrátit přespříliš zdlouhavý večer, rád si ho vyslechnu."

"Tak co třeba použít mozek, pane Trente?"

Anne protočila oči. "To by mohlo trvat roky."

"A to mi říká věc, která těžko drží pohromadě? Proč nepoužiješ ty svou inteligenční jednotku rychlého nasazení?"

"A tos vzal kde, že nějakou mám?"

"Aha. Tak tím odpadá starost, že by tě mohli omráčit ránou do hlavy. Kde nic není, ani smrt nebere."

"Ehm." Odkáslala si Lara, čímž oba příbuzné probrala z jejich sporu. "Co mám dělat, abyste začali přemýšlet, nebo alespoň trochu věřit pilinami? Ráda vám na vašem vzduchoprázdnu po skončení akce provedu lobotomii, ale to se odsud' nejdřív musíme dostat. Takže nějaký nápad?"

"Už víím..." zamumlal Kurtis a zatvářil se přemrštěně soustředěně. Anne ho s úšklebkem sledovala.

"Nejspíš ti brzo kousek vyletí uchem." zachechtala se.

Vrhnul po ní vražedný pohled. "Ticho, nevidím...teda vlastně přemýšlím."

Lara povytáhla obočí a s ustaraným výrazem se obrátila na nemrtvou. "No, a ted' mi řekni, co sakra budeme dělat se slepým transportérem pilin...jako, má nějaké využití?"

"Umí solidně mlít pantem."

Lovec démonů se uraženě otočil. "Každá dobrodružka i mrtvola by byla ráda za tak zábavnou, okouzlující a inteligentní společnost jiskřící šarmem, charismatem, odvahou a jinými vlastnostmi a vy přitom-"

"-dostanete absolutní opak," přikyvovala Anne.

Archeoložka se svíjela v křeči potlačovaného smíchu, když viděla Kurtisův ublížený výraz. "Ale no tak...neboj, nejsi až tak hrozný. Třeba umíš dobře házet tím svým šavlovitým kolečkem."

"Chirurgai, drahá Laro, chirurgai."

Lara už chtěla namítnout, že místo hrabání se v odborných názvech by měli hýbnout hýžděmi, jenže už to nestihla. Zpoza Anne se ozval výstřel a –už asi tak po padesáté toho dne– jí otevřel novou ránu na hrudi. Instinktivně se otočila, pomalým krokem došla k útočníkovi, kterého jako jeho X předchůdců doslova paralyzoval strach, vykopla mu zbraň a chytla ho pod krkem.

"Ty vole," řekla procítěně, "víš, jak blbě se to zašívá?"

"Nechápu, proč si vyberou vždycky tebe jako terč," zavrtěla hlavou Lara. "Copak jim nikdo neřekl to staré dobré rčení? *Děti, nezapomínejte, až potkáte oživlou mrtvolu, slušně ji pozdravte a nabídněte jí šálek čaje. To tedy za předpokladu, že nechcete využít vlastní střeva jako šálu.*"

Kurtis na ni zděšeně zíral. "Tos vzala kde?!"

"Řekla mi to moje babička neblahé paměti."

"A řídíš se tím?"

"Ne."

Anne mezitím už docela začínala bolet ruka. "Planeta Země volá dva zmagořené dobrodruhy, ohlaste se, prosím."

Oba se na ni otočili. "Co?"

"Co uděláme s tímto Jackem Rozstřelovačem?" Nadzvedla nebohého žoldáka, který se začal dusit a lapal po dechu.

"Hmmm..." Archeoložka přišla až těsně k němu. "Dej mu trošku vzduchu, Anne, prosím." Nemrtvá přikývla a mírně povolila stisk. Lara se k němu naklonila ještě blíže. "Tak teď poslouchej, ty střelecké střevo. Buď tě zde má milá kolegyně zabije, nebo mi zodpovíš jednu otázku. Zatím to chápeš? Fajn. Řeknu ti to takhle. Mě zoufale NEBAVÍ se tady motat, tahle budova je labyrint. Architekt by si zasloužil ukřížovat a upálit na hranici ze svých vlastních nákresů. Nebo to možná bude taky provedením, ty řemeslníky bych-"

"Zkrátit!" zabručel Kurtis.

"No dobře,dobře," vzdychla Lara. "Pochybuju, že bys znal rozložení všech knih a knihoven. Ale chci vědět, a to bys mohl znát, ve které knihovně trávil váš zaměstnavatel Joachim Karel nejvíc času."

"V...v kni...knihovně ve druhém poschodí...první dve...dveře nalevo..." zachroptěl. "Tam...tam býval do...dost často, od...odtamtud nám udílel rozkazy..."

"Dobře." usmála se Lara.

Anne ho postavila na zem, svůj stisk ale ještě nepovolila. "Takže jak? Zabijeme ho, nebo jen omráčíme?"

"Omráčení bude stačit," uvažoval Kurtis nahlas. "Poslouchej mě, synu smradu. Pokud, až se probereš, kamkoliv poběžíš tohle oznámit, osobně si tě najdu a věř mi, že nejsem ten něžný typ, co používá deodorant Fa. Tvá krásná očka by na mě brzo zírala z lahve s octem. Pochopil?"

Žoldák přikývl, tedy, jen tak moc, jak mu to dovolovala ruka nemrtvé. Ta tedy uvolnila stisk úplně a dobře mířenou ranou do spánku poslala muže do limbu. Promnula si klouby a vzdychla. "Dneska prostě nemám den."

"To bude dobrý, Ann. Jen musíme hýbnout, když tu byl tenhle magor, můžou přijít další."

"Měli jsme štěstí," pokýval hlavou Kurtis. "Ti, co jsme je potkali předtím, se fakt vyslechnout nedali, než bys k nim došla, udělali by z tebe těmi samopaly kaši."

"A nejsem už?" usmála se ledově.

"Ne, drahoušku, pouze pyré."

"No mňam..."